

CONGREGATIO DE CAUSIS SANCTORUM

PARISIEN.

BEATIFICATIONIS et CANONIZATIONIS

VEN. SERVAE DEI

TERESIAE A SANCTO AUGUSTINO

(in saec.: Aloisiae Mariae)

MONIALIS PROFESSAE

ORDINIS CARMELITARUM DISCALCEATORUM

(1737-1787)

DECRETUM SUPER VIRTUTIBUS

«Simile est regnum caelorum homini negotiatori quaerenti bonas margaritas. Inventa autem una pretiosa margarita, abiit et vendidit omnia, quae habuit, et emit eam» (*Mt* 13, 45-46).

Eodem modo se gessit Serva Dei Teresia a Sancto Augustino quae, Christi amore capta, se a divitiis et honoribus, quibus abundabat, expeditam, Domini servitio ac laudi consecravit in paupertate; sic, ut «pretiosam margaritam» emeret, caducis bonis relictis, caeli thesauro prospexit, «quo fur non appropriat, neque tinea corrumpit» (*Lc* 12, 33).

Sapiens haec mulier nata est die 15 mensis Iulii anno 1737 in urbe Versaliis a Ludovico XV, Galliae rege, et a Maria Leszczyńska, qui nomina ei Aloisiam Mariam indiderunt. Gratia divina, illi in baptismo collata, fertile invenit solum, quod suo tempore copiosos edidit fructus, in puellula. Solo illi arando, colendo et irrigando moniales consuluerunt abbatae

in loco positae *Fontevrault* denominato, quae primis tredecim annis vitae eam hospitio exceperunt atque educaverunt, eius eruditionem curando, indolem formando natura vivacem et ingenuam, ad Dei cognitionem eiusdemque necnon pauperum amorem ducendo, precationis momentum docendo atque silentii et ascesis. Id temporis sacramentum accepit Confirmationis et primum ad Eucharistiam accessit, in quam semper singularem aluit pietatem.

Anno 1750 ad regiam rediit Versaliensem, in qua usque ad annum 1770 mansit, eximiam agens vitam christianam, quamquam multa erant loci oblectamenta et frivola. Variarum disciplinarum studio se dedit ac diligenter vitam suam spiritalem curavit, in qua confessariis adiuvantibus continuos fecit progressus. Cotidie Missae intererat, crebro Christi Corpore se nutrebat atque Paenitentiae sacramento utebatur; constans erat in deprecatione; erga Virginem Mariam pietatem, castigationem et bonas lectiones coluit; salute non christianorum et peccatorum mota est, patris praesertim, pro cuius conversione cum fervore precabatur; pauperum necessitatibus subvenit. Vitam regiae tantum communicabat, quantum erat necesse, sed libenter in equitandi arte inque venationibus erat. Matrimonium non est illecta et plerumque vitae genus egit moniali aptius quam regis filiae. Hoc mirum non est, si cogitamus eam inde ab anno 1751 appetivisse se Deo consecrare.

Hinc, anno 1770, matre mortua et patris obtento consensu, rebus omnibus relictis ingressa est inter Carmelites Excalceatas Monasterii Sancti Dionysii Parisiensis, quod ob suam paupertatem et diligentem Regulae observantiam notum erat. Cum fieri statuisset Sanctae Teresiae a Iesu perfecta discipula, quamlibet peculiarem tractationem et allevationem renuit; voluit contra prorsus Regulae, austeritati vitae communis atque antistitarum obnoxia esse voluntati. Nomen cepit Sororem Teresiam a Sancto Augustino et accurate ad professionem religiosam se praeparavit, quam fecit pridie idus Septembres anno 1771. Paulo post nigri velaminis impositionem, nominata est magistra novitiarum; tribus temporibus coenobii fuit moderatrix, oeconomia duobus. Suis est erga communitatem muneribus functa cum sedulitate et amore, firmitudinem ostendens, humilitatem et uniuscuiusque monialis curam; iuxta crucem sapientiam invenit et vires ut quam optime monasterio suo serviret. Effecit ut Regula observaretur, administrationem recreavit, aedificia restauravit, extruxit sacellum, plures adiuvit communitates Carmelitidum, quae in difficultati-

bus erant et in paupertate, aliaque Instituta religiosa masculina et feminina; Societatem Iesu defendit, a Gallicanis et a Iansenii sectatoribus impugnata; circa bonum Ecclesiae Francogallicae industria fuit. Saepe a patre visebatur qui, propter filiae continuas precationes cum Deo reconciliatus mortem obiit anno 1774. Non minus studiosa fuit sacerdotum sanctificationis et personarum consecratarum necnon omnium animarum salutis. Caritate erga Deum et proximos impulsa nisa est operam dare incremento regni Dei et utilis esse iis, qui adiuvandi erant quoad corpus et quoad spiritum. Hocque cum humilitate fecit, prudentia atque iustitia. Fides semper gressus eius illuminavit eiusque delectus eamque in via sanctitatis sustinuit. Ob fidem intravit in Carmelum, peccatum fugit, voluntati Dei oboedivit et Ecclesiae, animam suam nutritur liturgia, meditatione, precatione, pietate in Eucharistiam inque Matrem Redemptoris. Propter fidem se abnegavit, paenitentiam explicavit crucemque tulit ariditatis spiritualis. Aliena fuit a mundi rebus inanibus, in misericordia et in amore Dei speravit, in orationis efficaciam credidit et bona cupivit aeterna. Patiens fuit in difficultatibus, temperans, casta, oboediens, pauper.

Usque ad finem cum Deo ambulavit et, cum simplicitate atque cum generositate ac gaudio spiritali, artam viam percucurrit quae ad aeternam ducit vitam. Antistitis munere fungens, lampade cum accensa, obviam ivit Sponso, qui eam ad se vocavit post brevem morbum, die 23 mensis Decembris anno 1787.

Serva Dei etiam in vita fama claruit sanctitatis; quae fama post mortem confirmata est, sed propter temporum nequitiam Causa beatificationis et canonizationis non nisi iniri potuit anno 1855. Processus ordinarius informativus celebratus est apud Curias Augustodunensem (annis 1855-1867) et Parisiensem (annis 1856-1867). Die 19 mensis Iunii anno 1873 decretum promulgatum est super Causae Introductione et annis 1896-1904 instructus est Processus apostolicus Parisiensis. Post confectam *Positionem* anno 1910, aliae inquisitiones factae sunt instrumentorum aliaque studia historica. Die 10 mensis Decembris anno 1991 sessio acta est Consultorum Historicorum. Nova *Positione* praeparata, disceptatum est, ex more, an Serva Dei heroum in modum virtutes exercuisset. Die 22 mensis Aprilis anno 1997 prospero cum eventu actus est Consultorum Theologorum Congressus Peculiaris. Patres Cardinales deinde et Episcopi, in Sessione Ordinaria die 11 mensis Novembris subsequentis habita, Causae Ponente Eminentissimo Cardinali Henrico Schwery, professi sunt

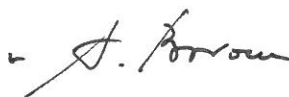
Servam Dei Teresiam a Sancto Augustino heroum more virtutes theologales, cardinales iisque adnexas explicavisse.

Facta demum de hisce omnibus rebus Summo Pontifici Ioanni Paulo II per subscriptum Pro-Praefectum accurata relatione, Sanctitas Sua vota Congregationis de Causis Sanctorum excipiens rataque habens, mandavit ut super heroicis Servae Dei virtutibus decretum conscriberetur.

Quod cum rite esset factum, accitis ad Se hodierno die infrascripto Pro-Praefecto necnon Causae Cardinali Ponente meque Antistite a Secretis Congregationis ceterisque de more convocandis, eisque astantibus, Beatissimus Pater sollemniter declaravit: *Constare de virtutibus theologalibus Fide, Spe et Caritate tum in Deum tum in proximum, necnon de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia et Fortitudine, eisque adnexis, in gradu heroico, Servae Dei Teresiae a Sancto Augustino (in saec.: Aloisiae Mariae), Monialis professae Ordinis Carmelitarum Discalceatorum, in casu et ad effectum de quo agitur.*

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta Congregationis de Causis Sanctorum Summus Pontifex referri mandavit.

Datum Romae, die 18 mensis Decembris A. D. 1997.

† ALBERTUS BOVONE

Archiepiscopus titularis Caesariensis in Numidia
Pro-Praefectus

† EDUARDUS NOWAK

Archiepiscopus titularis Lunensis
a Secretis